

letnik 37, številka 4-5-6/2021

vode počitka

revija za **evangeljsko duhovnost**

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

KONTROVERZNO	4	Cerkev ali gostilna
ENKRATNO	8	Zakaj je krščanstvo edinstveno?
OBJETO	12	Prijateljstvo je dar
VZORNO	14	Česa se lahko naučim iz Jabecove molitve?

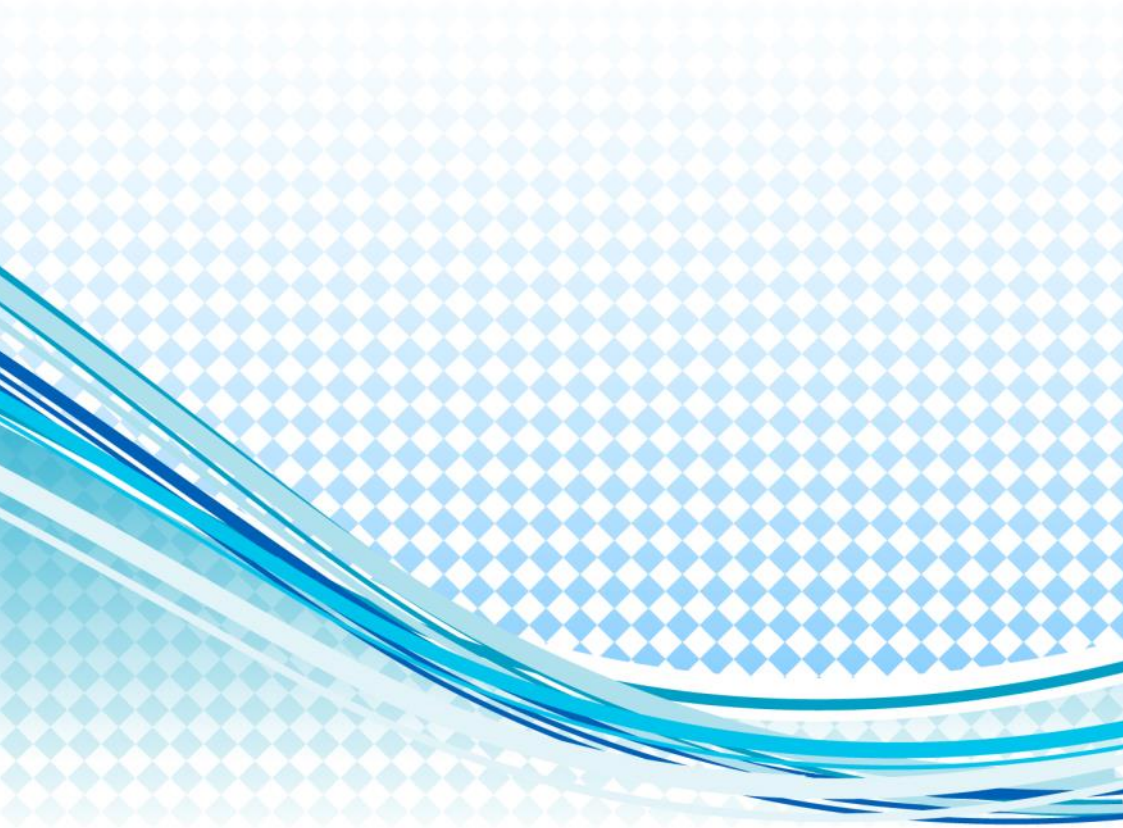
ZGREŠENO 20 Iskanje grešnega kozla

SPOVEDNO 24 Povej Jezusu

VRLO 26 Zakaj biti krotek?

KONTINUIRANO 32 Mojzesov Bog je tudi
moj Bog

MODRO 38 Reki in citati

**mag. Peter Golob, urednik
Cerkev ali
gostilna**

Mag. Peter Golob je direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

Na kaj pomislimo, ko slišimo besedo cerkev? Na vse zlo, ki je povezano s Cerkvijo? Na nasilno pokristjanjevanje v 1. tisočletju, o katerem smo se učili v šoli? Na križarske vojne in pobijanje ljudi v imenu Boga v srednjem veku? Na inkvizicijo, ki je bila namenjena mučenju in kaznovanju ljudi, ki jih je Cerkev v srednjem veku razglasila za krivoverne? Na odnos Cerkve do okupatorja med 2. svetovno vojno? Na zlorabe in pedofilijo, o čemer pogosto poročajo mediji?

Pogosto lahko slišimo: »Cerkev kot ideja je super, Cerkev kot institucija je zlo.« »Cerkev, ki jo predstavljajo ljudje, mi je všeč;

do Cerkve, ki se ukvarja s politiko, imam odpor.« »Cerkev je po eni strani storila veliko zla, po drugi pa tudi veliko dobrega.« »Podpiram, kar uči Cerkev in duhovniki, vendar obsojam to, kar počne cerkveno vodstvo.« »Da imam slabo mnenje o Cerkvi, niso krivi duhovniki, ampak najvišji voditelji, ki se ukvarjajo s politiko.«

Cerkev zaradi vse svoje preteklosti v družbi predstavlja kamen spotike. Tudi če nimamo nič proti njej, je zelo verjetno, da jo vidimo kot nasprotje uživanja in zabave. Ko si zaželimo sprostitev, pomislimo, da bi šli v naravo ali na vikend. Zagotovo ne pomislimo, da bi šli v cerkev. Cerkev spremlja sloves, da je to kraj zamorjene tišine, medtem ko ima gostilna sloves veselega rajanja. Seveda ni nič narobe z gostilnami, je pa velika škoda, da so mnenja o cerkvi tako deljena. O gostilnah bi se verjetno hitro poenotili, da so dobre, potrebne, smiselne. Skratka, na referendumu bi prebiscitarna večina odločila, da so gostilne v redu, medtem ko bi bil rezultat referendumu o vlogi Cerkve bolj negotov. Vprašajmo se, kaj bi obkrožili na volilnem listku, na katerem bi bila vprašanja: »Ali je Cerkev

dobra? Ali je Cerkev potrebna?
Ali je Cerkev smiselna?«

Cerkev je torej kontroverzna, zaradi česar lahko konec koncev na dolgi rok izgubimo voljo do obiskovanja le-te. Sveto pismo nas po drugi strani seznanja, kakšne koristi imamo lahko od Cerkve. In te so res velike. Najprej imamo zagotovilo, da je (vesoljna) Cerkev nepremagljiva. Kaj to pomeni? Gre za to, da smo v Cerkvi varni pred nevarnostjo, da bi izgubili stik s svojim Odrešenikom Jezusom Kristusom in s tem vero v Boga. To je za Sveto pismo največja katastrofa, ki se lahko zgodi. In prav pred tem nas varuje Cerkev, ki je občestvo verujočih, ki verjamejo, da je Bog tako vzljubil ta svet, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Že samo zaradi tega dejstva se splača biti del Cerkve oziroma del občestva verujočih. Cerkev je Božja družina, zato ni mogoče biti deležen blagoslovov in privilegijev Cerkve, brez da bi bili vpeti v življenje Cerkve, v njene dejavnosti in delo. Tudi član neke družine ne more biti član samo na papirju, tudi ne more biti član samo občasno, ampak mora biti aktivno vpet v življenje družine, v njeno

delo in aktivnosti. Skratka, Cerkev kot Božja družina je večna kot so večne Božje obljube, da bo Bog s Cerkvijo, da jo bo varoval pred skušnjavami in reševal pred nevarnostmi. Splača se izkoristiti ta potencial, ki ga ima Cerkev.

Poleg tega, da je Cerkev nepremagljiva, je tudi visoko privilegirana. Molitev Cerkve je najmočnejša sila na svetu. Molitev Cerkve dela čudeže in je vedno uslišana. Cerkev namreč ne more moliti ničesar, kar ni po Božji volji, kajti glava Cerkve je Jezus Kristus, Božji Sin. Cerkev najbolj goreče moli za trpečne člane Božje družine, saj Božjo ljubezen najbolj ganejo trpljenje in stiske verujočih. Res se splača biti vpet v življenje in delo Cerkve, Božje družine; še posebej, ko trpimo in smo obremenjeni, brezvoljni, prestrašeni, bolni, žalostni. Božje obljube glede ozdravljanja in osvobajanja se nanašajo na Cerkev, zato se potrudimo in še več časa in energije vložimo v Božje delo. S tem se bomo približali Bogu. Na ta način bomo izpolnili namen svoje vere, postali stanovitni, okrepili bomo svoje duše in telesa. Celotno Jezusovo največje molitev, da bi bili vsi eno, bomo izpolni-

li. Zakaj ne bi »pograbili« teh blagoslovov?

Poleg tega, da je Cerkev nepremagljiva in visoko privilegirana, je tudi najveličastnejša, kar pomeni, da je pač Božja last in Božji okras. Vesoljna Cerkev je Božji izum in občestvo verujočih v Jezusa Kristusa je Bog izbral in razglasil za nekaj posebnega. Kot imamo ljudje najljubše pesmi, najljubšo hrano, najljubši način preživljanja prostega časa, najljubši kraj, najljubšo osebo, tako ima tudi Bog najljubšo stvar, in to je Cerkev. Občestvo verujočih ima poseben status v Božjih očeh. Vendar to ne pomeni, da so verujoči večvredni ali da je Cerkev večvredna. To, da je Cerkev nekaj posebnega, je pač Božja odločitev in izbira. Kdo bi vedel, kakšni so razlogi za to. Morda obstaja več tako veličastnih stvari v veselju, kot je Cerkev, vendar glede Cerkve smo lahko stoo odstotno prepričani.

Velika škoda bi bila, da si ne bi prizadevali, da vstopimo skozi ozka vrata Cerkve. Cerkvena vrata so ozka, ker je s Cerkvijo povezanih veliko slabih stvari, veliko zločinov in grozodejstev. Veliko slabih izkušenj in bolečih

dogodkov. Vemo, da se je v Cerkvi zgodilo veliko slabega in hudega, kar se ne bi zgodilo niti v najhujših kriminalnih združenjih in vojnih konfliktih. Cerkev je morda najbolj temačna in dvolična ustanova, najbolj dolgočasna in neživljenjska, najbolj odvrtna in patetična. Vsi bedni občutki in ves odpor, ki se porajajo v nas, ko pomislimo na Cerkev, nam lahko vzamejo vso voljo do življenja; če pa ne do življenja, pa vsaj do Boga. Vse, kar vemo in smo doživeli v Cerkvi ali v zvezi s Cerkvijo, nam predstavljajo ozka vrata, skozi katera se nam zdi nemogoče iti. Tudi če bi se na vso moč poskušali zriniti skozi ta vrata, smo prepričani, da nam ne bi uspelo. Ozka vrata Cerkve so na žalost tudi ozka vrata do Boga. Čeprav vemo, da je Cerkev dobra, smiselna in potrebna, pa vendar ne moremo mimo vsega slabega, kar smo doživeli v povezavi z njo. Kako naj premagamo vse to? Kako naj vstopimo skozi ozka vrata? Kako naj se sprijaznimo s tem, da je Cerkev deležna Božjih obljub in blagoslovov, kljub vsemu zlu, ki ga je povzročila?

A zakaj bi izgubili dediščino, ki nam pripada? Zakaj bi se odpovedal blagoslovom, ki sem jih

lahko deležen, če stopim skozi ozka vrata Cerkve? Zakaj bi ostal praznih rok? Zakaj bi bil oškodovan? Zakaj ne bi postal aktivni član občestva verujočih, pa četudi iz gole koristi? Zakaj se ne bi angažiral v delu in življenju Cerkve, pa četudi iz same preračunljivosti? Zakaj ne bi bil nekaj posebnega, kot je posebna Cerkev že sama po sebi, kot Božji izum? Zakaj se ne bi »zapodil« in »prerinil« ter stopil

skozi ta ozka vrata? Ničesar ne izgubim, nič me ne stane, kvečjemu veliko pridobim. Stisnem zobe, pozabim na vse, naredim, kar morem in znam, in se Boga veselim.

Stopimo skozi ozka vrata Cerkve in se približajmo Bogu in se nam bo približal. Škoda bi bilo, da tega ne bi storili, saj je delo v Cerkvi bogato poplačano, čeprav ne v denarju.

dr. Daniel Brkič
Zakaj je
krščanstvo
edinstveno?

Dr. Daniel Brkič je pastor Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

Sprašujejo me, zakaj stavim ravno na blagovno znamko krščanstva, ko je vendar toliko konkurenčnih ver in alternativ. Odgovor je preprost: v vseh religijah Bog sovraži greh in grešnika, samo krščanski Bog grešnika ljubi, čeprav njegov greh sovraži.

Krščanstvo je Božji izum. Bog Oče nas ljubi takšne kot smo. Na nek način so mu grešniki ljubši kot pravičniki. Zakaj? Zato, ker je Bog človeka ustvaril po načelu ljubezni, ne pa pravičnosti. Bog ni Bog prava, ampak ljubezni. Ni Bog pogodbenega razmerja, ampak zaveze. Ne ljubi me zato, ker sem jaz

dober, ampak zato, ker je on dober. Vse, kar dela, dela iz ljubezni. Ne gre za vprašanje dobre ali hudobije, svetosti ali greha, kajti vse, kar je izven Boga, je tako in tako grešno. Zato veličine krščanstva ne dokazujemo z moraliziranjem in perfekcionizmom, saj naša popolnost temelji na človeški sebičnosti, oholosti, veličini in neodvisnosti. Krščanstvo pa je vera grešnih, majhnih, pomanjkljivih, šibkih in odvisnih, saj se zanaša na dar Božje milosti.

To me spominja na resnični dogodek. Zapisano je, da je pruski kralj Friderik II. Veliki (1712–1786) obiskal zapornike, a so trdili, da so nedolžni in da so po krivem obsojeni, čeprav to ni držalo. Samo en zapornik mu je rekel: »Priznam, da sem zločinec in da je moja kazen poštena, saj jo zaslužim, ker sem kriv.« Ko je kralj to slišal, je poklical stražo in zapovedal: »Tega zapornika takoj izpustite na svobodo. Ne morem dovoliti in dopustiti, da bi pokvaril vse te nedolžne in neomadeževane ljudi tukaj!«

Krščanstvo je Božja milost na delu. V drugih religijah človek dosega Boga z izpolnjevanjem zapovedi, v krščanstvu pa člo-

vek Boga sprejema kot dar. Če človek izpolnjuje, kar mu Bog zapoveduje, je zgolj religiozen; če živi v odnosu z Bogom, pa je kristjan. V religiji gre za neosebni odnos, v krščanstvu pa gre za osebni odnos z Bogom. Krščanska vera ni rezultat razmišljanja o Bogu, ampak poslušanja Boga. Sveto pismo ni napisano zato, da bi potešilo našo radovednost, ampak da spremeni naše življenje.

Sveto pismo ne govori o teofobiji, o strahu pred Bogom. Evangelij je dobra in vesela novica, ne pa strahovlada. Zato krščanstvo ne sme postati hladni spomenik Boga preteklosti, ampak mora biti instrument Božje moči v sedanosti, sicer postane grdoba in spaka. Postane pošast, pred katero vsi bežijo.

Krščanstvo ni ideja, ampak je življenje. Vsi trajni iščemo tistega, ki smo ga že našli (Avguštin). Kajti ko izgubimo povezavo z Božjo ljubeznijo, naša duša zboli. Sveto pismo to bolezen imenuje greh. Greh je vse, kar je proti ljubezni. A izkazalo se je, da je vsak, ki kliče Gospodovo ime, rešen (Rim 10,13). Takšna ekskluzivna izjava lahko koga zmede, užali in

prizadene. Zdi se arogantna, nestrpna in povzroča zamero. Toda ker Sveto pismo edino pove, da je osnovni problem človeštva greh, pove tudi, da ta problem lahko reši samo Bog. Recept mora ustrezati diagnozi. Ker obstaja samo eno ustrezno zdravilo, bi bilo skrajno nerazumno zagovarjati medicinski pluralizem. Nepošteno bi bilo zdravniku očitati nepravico, ker je predpisal edino zdravilo, ki deluje. Ravno tako je nepošteno Bogu očitati nepravico, ker je dal edino zdravilo, ki deluje proti grehu – Odrešenika Jezusa Kristusa. To je tudi odgovor, zakaj je krščanstvo edinstveno. Zato izjava, da je rešitev edino v Bogu, ni žaljiva, nestrpna, ošabna, arogantna in ekskluzivna, ampak edina ustrezna. Sveto pismo pravi, da je odrešenje samo v Jezusu Kristusu; zakaj pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem bi se mi rešili (Apd 4,12). Jezus je rekel: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.« (Jn 14,6)

Bog nam z neba ni poslal le informacije, kako priti do cilja. Bil bi tako kot bi tujcu v velemeštu neki slučajno mimoidoči povedal, kje naj zavije levo, desno

in kje naj gre naravnost. Velika verjetnost je, da tujec s takšnimi navodili cilj zgreši. Povsem drugače je, če se meščan odloči iti s tujcem osebno do cilja in ga ves čas voditi. V tem je razlika med religijami in krščanstvom. Krščanski Bog se je učlovečil in prišel med nas kot vodnik in pot. Z njim nihče ne more zgrešiti cilja. Bog se je napotil hoditi z nami po življenjski poti. Zato je krščanska vera odnos, je osebna in tudi javna.

Lepota evangelija je, da me Bog ljubi. To, da je Kristus umrl, je zgodovina. To, da je Kristus umrl namesto mene, pa je moje odrešenje. Kdor se boji Boga, se boji ljubezni. Večno življenje ni podobno času, zato večnost ni dolžina časa, ampak je navzočnost Božje ljubezni. Zaradi tega je krščanska vera najlepša in se je ne da izmeriti. Je življenje, ki ne more umreti. Je milost, ki ne zataji. Je mir, ki se ga ne da skaliti. Je počitek, ki ga ni moč premotiti. Je veselje, ki ne pojenja. Je upanje, ki ne razočara. Je slava, ki ne zbledi. Je luč, ki se ne zmrača. Je čistost, ki se ne umaže. Je lepota, ki se ne skazi. Je modrost, ki ne prevara. Je bogastvo, ki se ne potroši (Ralph W. Seager). Krščanstvo ima dobro

novico, da zdravilo obstaja; zdravilo je Jezus Kristus. Krščanstvo ni zato, da bi nas osrečevalo, ampak da bi nas razveseljevalo. Kajti veselje je več kot sreča, tako kot je sreča več kot užitek. Užitek je za telo, sreča je za dušo, veselje pa je za srce duha.

Ali je krščanstvo vredno našega zaupanja? Vodilni znanstvenik sveta Stephen William Hawking iz Cambridgea je trdil, da so nebesa pravljica za ljudi, ki se bojijo teme. Znani matematik John Carson Lennox iz Oxforda pa mu je odgovoril: »Ateizem je pravljica za tiste, ki se bojijo svetlobe.«

Kristjani verujemo v Božjo ljubezen, ki spreminja in tolaži svet. Skupina moških je razpravljala, katera ženska na svetu je najlepša. Prvi so trdili, da je najlepša tista ženska, ki ima oči črne kot oglje. Drugi so trdili, da je najlepša tista ženska, ki ima oči modre kot sinje morje. Tretji pa so vztrajali, da je najlepša tista ženska, ki skriva v očeh barvo zelene trave. Končno so ugotovili, da ne bodo prišli do soglasja, zato so šli po odgovor k modremu starcu. Vprašali so ga, naj jim pove, katera ženska na svetu je naj-

lepša. Modri stavec se je zagledal v daljavo, se občasno nasmešnil in končno rekel: »Najlepša ženska na svetu je

tista, ki jo ljubiš.« To velja tudi za krščanstvo. Krščanska vera je najlepša tistim, ki Boga in svojega bližnjega ljubijo.

Rebeka Jovanović Prijateljstvo je dar

**Rebeka Jovanović je
sodelavka pri vodenju
študijsko-molitvenih
bogoslужij
v Evangelijski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto.**

Prepričana sem, da smo vsi že doživeli, da nas je prijatelj, za katerega smo mislili, da nam je najbližji in je vreden našega zupanja, razočaral. Ko je prijateljstvo enkrat izdano, je težko ali pa skoraj nemogoče vzpostaviti prvotno stanje.

Ljudje nujno potrebujemo odnose. Osamljeni, izolirani ljudje brez socialne mreže prej umirajo, podvrženi so depresiji, alkoholizmu, samomorom ter drugim obolenjem. Prijateljstvo je nekaj, kar potrebujemo za zdravo funkcioniranje tako našega telesa kot možganov. Brez tega ne moremo govoriti o dobrem počutju. Največji stres je tisti, ki izvira iz odnosov. Imeti bližnje-

ga je zato zelo dragoceno in nujno.

V nadaljevanju podajam nekaj trditev, ki naj bi bile značilne za prijateljstvo.

1. Pot do prijateljeve hiše ni nikoli predolga.
2. Dobrih prijateljev in čevljev ni nikoli preveč.
3. Pravi prijatelj je kot senca mogočnega drevesa v opoldanskem soncu.
4. Če prijateljstvo dojemamo kot nekaj, kar dobimo, namesto kot nekaj, kar dajemo, smo na napačni poti.
5. Bog nam daje sorodnike, a hvala mu, da lahko izbiramo svoje prijatelje.

Kaj pa prijateljstvo z Bogom? Ali je Bog naš najboljši prijatelj? Ali nas je Bog že kdaj razočaral?

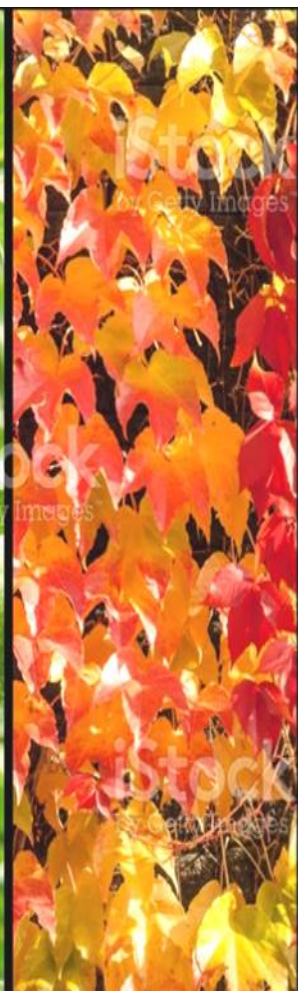
Prijateljstva z Jezusom nismo prejeli slučajno. Jezus je najboljši prijatelj, kar si jih lahko predstavljamo. Zanima ga vsak trenutek in dogodek našega dneva. Na razpolago nam je vsak hip. A vendar ni vsiljiv. Potrpežljivo čaka na povabilo, da lahko vstopi v naše življenje tja, kamor mu dovolimo.

Velikokrat je prijateljstvo pri Bo-

gu enostransko. »Bog, poklicala te bom, ko bo hudo, ko bom v problemih. Takrat mi takoj odgovori, če si pravi prijatelj.« Ne, dragi moji. Prijateljstvo je, ko mi je dobro in ko mi je hudo. Ko si je sonce v mojem življenju in ko z vseh strani švigajo strele. Ko mi je v življenju lepo, je prav, da ga pokličem in ga slavim, se mu zahvaljujem in s tem vzpostavljam prijateljski stik. Lepo je

slišati, ko nas pokliče prijatelj in pravi: »Želel/a sem te samo slišati.« Tudi Bog si želi, da mu rečemo: »Jezus, hvala ti, ker sem preživela dan in ker vem, da si bil z menoj.«

Ali lahko na koncu rečemo, da je prijateljstvo dar? Da, prijateljstvo je dar. Bodimo prijatelji in negujmo prijateljstvo do bližnjega in do Boga.

dr. Daniel Brkič

Česa se lahko naučim iz Jabécove molitve?

Jabéc pa je klical k Izraelovemu Bogu in rekel: »O, da me vendar blagosloviš in povečaš moje ozemlje; naj bo tvoja roka z menoj, da me obvaruješ pred nesrečo, da me ne zadene bolečina!« In Bog je naklonil, kar ga je prosil. (1 Krn 4,9-10)

Gre za človeka, ki iz množice ljudi v Svetem pismu izstopa. Ime mu je bilo Jabéc. V prvih devetih poglavjih Kroniške knjige je v rodoslovljih omenjenih okoli šesto imen, a ima Jabéc posebno mesto in si zasluži priznanje. Sam Bog ga je častno izpostavil. O njem govori dve svetopisemski vrstici, o ostalih šesto ljudeh pa je Sveto pismo tiho. Zakaj je bil Jabéc tako nenavaden in nadpovprečen? Kaj je naredil, da o človeku, ki je živel na Bližnjem vzhodu pred več tisočletji, govorimo tudi danes?

Ime Jabéc pomeni v hebrejščini

rojen v bolečini, žalosti. Rojstvo sina bi moralo biti razlog za veselje, pri Jabécovem rojstvu pa ni bilo tako. Sveto pismo pravi: »... Njegova mati mu je dala ime Jabéc, ker je rekla: »V bolečini sem ga rodila.«« (1 Krn 4,9) Zakaj je postal Jabéc slavnejši kakor njegovi bratje? Jabéc je imel slabo popotnico in neugleden začetek življenja, a je kljub temu napredoval in dobro nadaljeval. Tragično je, da mnogi, ki jim je priložnost za uspeh dana že ob rojstvu in imajo izjemne sposobnosti, ne dosežejo ničesar, kar bi bilo vredno Božjega priznanja. Jezus je glede tega posvaril: »Od vsakega, ki mu je bilo veliko dano, se bo veliko zahtevalo, in komur so veliko zaupali, bodo od njega toliko več terjali.« (Lk 12,48)

Jabéc je človek, ki je, najverjetneje v obdobju sodnikov, klical k svojemu Bogu. Verjel je v moč molitve. Vedel je, da molitev daje kisik naši veri in duši. Jabéc je majhen, a bleščeč dragulj v Svetem pismu.

Iz kratke svetopisemske omembe zvemo, da je šlo v Jabécovem življenju vse narobe. Na njegovo življenjsko pot so od rojstva padale sence križa. Pri-

pis, da je bil bolj slaven kakor njegovi bratje, govori o sramoti in bedi njegove družine. Očitno je imela njegova družina slab ugled. Bili so na slabem glasu, ker so čast zapravili. Zvemo tudi to, da ga je mati rodila v bolečini in mu zato dala ime Jabéc. Materina pripomba ob Jabécovem rojstvu se lahko nanaša na porodne bolečine, vendar bi bilo to enostransko. Če bi bilo to res, bi morali vsakega otroka, rojenega v bolečini, poimenovati Jabéc. Očitno je njegovo mater, ki je rodila več otrok, motilo nekaj drugega. Poglejmo podrobneje. Nikjer ni omenjen Jabécov oče, kar je za judovsko kulturo neobičajno. Prav tako ni nikjer omenjena njihova nikakršna dediščina, premoženje. Ker gre za Kroniško knjigo, za prepis iz uradnega tempeljskega registra, bi morali iz poročila zvedeti o Jabécu kaj več. Judovski strokovnjaki menijo, da se je z njegovo družino zgodilo nekaj slabega. To lahko sklepamo tudi iz njegove molitve, v kateri Boga prosi, naj ga blagoslovi, poveča njegovo ozemlje in ga obvaruje pred nesrečo, da ga ne bi zadel kaka bolečina.

Judovski tolmači so prepričani, da je Jabécov oče zapravil pre-

moženje, ugled in čast družine ter jih pahnil v revščino in sramoto. Zato ne čudi, da je Jabécova mati sinu, ki ga je rodila v tako težkih okoliščinah, dala ime bolečina, žalost, teža-ve. Ne smemo spregledati, da so Judje deželo rodovom razdelili po družinah, da med njimi ne bi bilo siromakov. Če bi se to zgodilo, pa je jubilejni zakon določal, da je bila takšna družina zaradi izgubljene zemlje zaščiten. Očitno je, da je bilo z Jabécovo družino tako hudo, da so bili v uradnih evidencah izpuščeni. Zato Sveto pismo omenja samo pobožno Jabécovo mater. Judje verjamejo, da je Jabécov neodgovorni oče zapravil premoženje in ugled s kakim nezakonitim dejanjem. Ob sinovem rojstvu se je Jabécova mati znašla v težki situaciji. Ostali so brez družinske lastnine, varnosti, ugleda, oskrbe in zaščite.

Jabéc je bil del boleče, žalostne in težke zgodbe. Rešitev je našel v molitvi k Izraelovemu Bogu. Po pomoč se je zatekel k Bogu. V svoji zelo kratki molitvi je kar petkrat uporabil oblike zaimka jaz. To ne pomeni, da je bila zato njegova molitev sebična. To pomeni, da je bila njegova molitev zelo osebna:

»O, da me vendar blagosloviš in povečaš moje ozemlje; naj bo tvoja roka z menoj, da me obvaruješ pred nesrečo, da me ne zadene bolečina!« Priznam, da se Jabécova molitev sliši kot molitev sebičnega kristjana: »Bog, blagoslovi mene, mojo ženo, mojega sina in našega psa; nas štiri in nikogar drugega.« Jabécova molitev ni bila sebična, ker je bil njegov motiv pravi; bila je zelo osebna in izraža odnos z Bogom. Jabéc je vedel, da je odvisen od najvišjega, resničnega in edinega Boga, čeprav je bogov mnogo.

Imel je štiri prošnje.

Prvič. Najprej je Boga prosil, naj ga blagoslovi: »O, da me vendar blagosloviš ...« To prošnjo je začel z globokim hrepenenjem, zato je začel molitev z vzdihom: »O, ...« Izraz Božji blagoslov je običajno cerkvena fraza, za katero ne vemo, kaj pomeni. Hebrejski besedi barak in esher ter grška beseda makarios pomenijo blažen in srečen, ker sem razglašen za odrešenega. Božji blagoslov pomeni pomnožitev bogastva Božje milosti in odpuščanja. Božji blagoslov je vedno povezan z množenjem. Bog nam daje in nam želi najboljše, ker

nam je večno naklonjen. Njegov blagoslov nas duhovno izpolnjuje. Ko nas Bog blagoslovi, je to v njegovo hvalo in slavo. Ko mi blagoslovljamo Boga, pa gre za našo hvaležnost do Boga, za občudovanje in poveličevanje Boga ter za priznavanje njegove dobrotljivosti. Ko prosimo za Božji blagoslov, moramo misliti na to, ne pa na človeške ideje krivovernega evangelija prosperitete, blagostanja.

Drugič. Nato je Jabéc prosil Boga, naj poveča njegovo ozemlje. Večina jih misli, da je Jabéc hotel obnoviti izgubljeno ozemlje, premoženje, dediščino, ugled, status in spoštovanje. Tako to tolmačijo novodobni apostoli, čudodelniki in preroki. V bistvu gre za mazaštvo, sleparstvo in manipulacijo, ki se konča v obupu, travmah, frustracijah, psihičnih in duhovnih boleznih in odpadu od vere. Slikovite dogodke stare zaveze moramo tolmačiti duhovno, ne pa dobesedno. V Jabécovi molitvi je globlji vidik. Želel je, da se poveča njegovo duhovno ozemlje in bi njegova generacija, ki je odpadla od Boga, Boga priznala za Gospoda. Pomnožitev, povečanje Božjega kraljestva na zemlji je znak Božjega

blagoslova. Bog želi to narediti v sodelovanju z nami. Prosil je, da bi imelo njegovo življenje vpliv na ljudi in družbo. Prosil je, naj Bog razširi njegovo obzorje, vidike, stališča, interese; naj razbije vse njegove predsodke in ustaljene vzorce, stereotipe, kaprice; naj razširi njegovo srce, da bi ljubil Boga in bližnje; naj poveča njegovo vero, zaupanje v Boga; naj pomnoži njegovo radodarnost ... Jabéc ni hotel ostati v ozkem in majhnem svetu utečenosti, rutine in navad, zato je prosil, naj Bog njegovo ozemlje poveča. Večje ko je naše duhovno ozemlje, več sovražnikov imamo, bolj nam zavidajo, daljšo mejo moramo braniti pred zlodejem. Povečano ozemlje prinaša dodatno odgovornost, zavzetost, čuječnost in bogaboječnost.

Duhovno ozemlje povečujemo tako, da odpuščamo svojim dolžnikom, smo orodje sprave med ljudmi, se možu, ženi, otrokom ... zahvalimo za pomoč, ljudem damo priznanje, jim izražamo hvaležnost, jim povemo, da nam veliko pomenijo in da jih imamo radi ... Duhovno ozemlje povečujemo tako, da v svet vnašamo evangeljske vrednote, prihajamo na

bogoslužja, molimo in beremo Sveto pismo. Duhovno ozemlje povečujemo tako, da ljudem služimo in razumemo njihovo stisko. Uslišana molitev je vidna v spremenjenem življenju.

Tretjič. Nato je Jabéc prosil, naj bo z njim Božja roka. Tudi to je znana cerkvena fraza. Vsi se bojimo prihodnosti, zato so tako priljubljeni jasnovidci in preroki. Vsi se bojimo nenadnih sprememb. Živimo v negotovosti. V resnici sploh ne potrebujemo toliko znanja in napredka, ampak vodstvo, ker nas je strah. Potrebujemo pravega vodnika, da bi se počutili varni. Zato je Jabéc molil, naj ga vodi v pravo smer Božja roka, naj ga oskrbuje in rešuje. Podoba Božje roke v Svetem pismu označuje Božjo navzočnost med nami. Njegova roka nam kaže pot, nas dvigne, ko pademo, nas drži, boža in vzgaja.

Četrtrič. Nazadnje je Jabéc prosil, naj ga Bog obvaruje pred nesrečo, da ga ne bi zadela bolečina. Ne pozabimo, da ime Jabéc pomeni rojen v bolečini. Ko je Jabéc molil, je Bogu priznal svojo ranljivost in odvisnost. Prosil je, naj Bog zaceli vse njegove rane, prizadetost,

krivice, stiske, šibkost, zlorabe. Jabéc je dokaz, da Bog uporablja našo bolečino, žalost in težave. Sliši se čudno, toda preden Bog človeka uporabi, ga zlomi, poškoduje. Dovoliti moram, da Bog zlomi moj sebični ego, kajti najbolj prazen človek je tisti, ki je poln sebe. Jaz rad govorim o svojih bolečinah, žalosti in težavah in igram vlogo žrtve. Jabéc ni bil tak. Ne smem se osredotočati na svoje stiske, ampak na Boga. Bogu ni treba bolečin, žalosti in težav odstraniti, da bi nas blagoslovil. Bolečina nima zadnje besede v življenju. Bog ni spremenil Jabécovega imena, ampak je spremenil njegovo prihodnost. Jabéc je prosil za novo priložnost in nov začetek. Prosil je za Božjo obrambo, zaščito, varnost, oskrbo in pomoč. Boga je prosil, naj bo v njegovem življenju navzoč. Molitev ni le nedeljsko opravilo, ampak je stalni odnos z Bogom. Jabéc ni hotel imeti darila brez darovalca. Ne smem biti toliko ponosen, da nočem priznati, da Boga potrebujem.

Običajno najdemo za svoje stajnje opravičilo. Obstajajo tri vrste ljudi. Eni stalno tarnajo in se pritožujejo, da so krivi drugi, da bi morale biti razmere boljše,

okolje drugačno, oni pa bi morali imeti več priložnosti. Takšni se radi pomilujejo. Drugi se stalno opravičujejo, da bolje ne znajo in ne morejo, in da so dali vse od sebe. Tretji pa se odločijo zaupati Bogu in gredo kljub bolečinam, žalosti in stiskam proti cilju, vendar tega ne smemo početi brezglavo, fanatično in neodgovorno.

Ali ste ugotovili, da je bila v Jabécovi molitvi nakazana Jezusova molitev očenaš. V očenašu najprej priznavamo Božji blagoslov, nato molimo, naj se ozemlje Božjega kraljestva toliko poveča, da pride k nam, in naj nas Bog vodi ter nas obvaruje pred hudim, pred nesrečo in bolečino.

Zabeleženo je, da je Bog Jabécovo molitev uslišal: »In Bog je naklonil, kar je prosil.« Ne vemo, ali je bila njegova molitev uslišana takoj ali kasneje. Vemo pa, da Jabéc ni slišal posebnega glasu iz nebes in ni srečal bleščečega angela. Uslišana molitev je bila vidna v Jabécovem spremenjenem življenju. To je največji dokaz. V Svetem pismu imamo kratko vrstico, ki pravi, da so rodbine pisarjev prebivale v Jabécu (1 Krn 2,55). Kaj to pomeni? Judje

pravijo, da Jabéc ni bil le človek molitve, ampak tudi človek Božje Besede. Ustanovil je mesto, ki se je imenovalo po njem – mesto bolečine, žalosti in težav. Toda ravno v Jabécu je bila šola za poučevanje pisarjev, ki so skrbeli za Božjo Besedo v Izraelu. Poglejte, kaj je Bog naredil iz neuglednega mladeniča! Bog je res povečal njegovo ozemlje in znanje. Po njegovi zaslugi so mnogi študirali Božjo Besedo in so bili blagoslovljeni. Kako praktična lahko postane vsaka molitev! »Klič me in ti bom odgovoril; povedal ti bom velike in nedoumljive reči, ki jih nisi poznal.« (Jer 33,3)

Gospod, želim, da narediš nekaj velikega v mojem življenju.

Hočem, da me blagosloviš in povečaš moje ozemlje, da ne bi obmiroval in plaval z brezglavo množico. Bog, hočem, da raztegneš moje srce, da bo v njem prostor zate in za druge. Hočem duhovno rasti in te spoznavati, ne pa nasedati hudici, ki je mojster razmišljanja o majhnosti, nepomembnosti in neuporabnosti. Razširi moje obzorje, da ti ne bom služil na svoj stari način, ampak na tvoj pravi način. Hočem, da si ti moja prioriteta. Odpusti mi vse moje izgovore in opravičila. Pomagaj mi, da postanem človek molitve in Božje Besede. Naj bo tvoja roka z menoj. Obvaruj me pred nesrečo, da me ne zadene bolečina. Zaupam ti, da mi boš to naklonil. Amen+

dr. Katja Brkič Golob
Iskanje
grešnega kozla
 (nadaljevanje)

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja, klinična psihologinja in psihoterapevtka, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavnice in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

»Kdo je kriv?« je eno izmed vprašanj, ki odzvanja v zgodovini človekovega obstoja. Človek ali človeško bitje (znanstveno *Homo sapiens sapiens*) je dvonožni prvak, ki naivno misli, da si lasti vsa živa bitja, da je unikatni, poseben, modrejši, lepši, sposobnejši, kreativnejši ... Zaradi vsega tega se človek vede kot gospodar ali celo stvarnik vsega, česar se dotakne njegova roka.

Grški dramatik Sofokles je v svojem delu *Antigona* zapisal takole: »Mnogo je strašnih stvari, ničesar pa ni, kar bi bilo strašnejše od človeka.« Tisto, kar si človek težko prizna, je, da je v resnici edino *Homo sapiens sapiens* »bitje želje ali poželenja«, kar pomeni, da želja in poželenje gospodujeta nad človekom. Človek si vedno začne želeti nekaj, kar ima nekdo drug, in to hkrati postane tudi predmet želje drugega. To pomeni, da ima želja v lasti človeka.

Filozof Rene Girard predpostavlja, da se v človeku zbudi želja, ki med ostalimi ljudmi sproži tekmovalnost in nevoščljivost, kajti želja poseduje človeka. »*Kdo je kriv*«, da si dvoonožni prvak tako močno želi identično istega kot njegov bližnji? Človek ima v sebi to neustavljivo željo po posnemanju (mimetična želja) drugega, v bistvu pa gre za človekovo globoko hotenje, »da bi bil kakor Bog«. Ker se človekova želja nikakor ne sprijazni s svojo končnostjo, ampak želi »biti kakor Bog« (1 Mz 3), beži v utvaro o svoji neskončnosti. Toda ravno ta nezmožnost sprejeti svoje lastne omejitve in končnosti je izvor nasilja in strašne-

ga. Na to kaže že svetopisemska slika o kači (heb. nahaš) iz edenskega raja. Iz originalnega jezika vidimo, da se beseda »kača« (heb. nahaš) dobesedno nanaša na nekaj, kar »sije, skuša zasenčiti ostalo, vendar pri tem ustvarja videz, ki ni resničen, ki ni realen.« Kača torej ustvarja idealistično utvaro, željo po »biti enak Bogu«, kar ni realno. Od tu torej izhaja izvor nasilja oziroma želja po škoditi tistemu, ki ima več kot jaz. Girard celo meni, da vojna presega politične in druge razumske ideale, saj »mora razum služiti poželenju in želji«. Želja in poželenje se kažeta v obliki nasilja med posamezniki, v družini, širši skupnosti, med narodi, državami ipd. To je apokalipsa sodobnega človeštva, ki nosi krilatico »samouničenje človeštva«.

Človek se torej od drugih bitij razlikuje v tem, da je najbolj nagnjen k posnemanju, pri čemer je pri človeku želja po posnemanju ustvarila kulturo. Še več, človek se ob morebitnih porazih, ovirah in neuspehih ne ustavi, niti se kot poraženec ne podredi zmagovalcu, pač pa začne kovati maščevanje. Želja po posnemanju človeštvo vodi v razvoj, v modrost, v učenje.

Istovčasno pa ta želja človeka vodi tudi v tako imenovano mimetično krizo, ki je posledica posnemanja in iz nje izvirajočega rivalstva, saj se družba in kultura kaj hitro spremenita v bojno polje medsebojnih obračunavanj in maščevanj. Posnemanje, nasilje in maščevanje so najtemnejše značilnosti človekove narave, ki predstavljajo tako imenovano mimetično krizo. O tem je govoril tudi apostol Pavel, ko je to temno plat človekove narave imenoval »stari človek« (Rim 6,6).

Mimetična želja oz. želja po posnemanju pa v sebi nosi tudi zdravilo proti nasilju, to pa je tako imenovani mehanizem grešnega kozla. Ko nasilje prerašča v nasilje vseh proti vsem, le-to ogrozi obstoj skupnosti in tedaj se sproži mehanizem grešnega kozla, ki nenadzorovano nasilje zaustavi tako, da ga preusmeri v nasilje vseh proti enemu, to je proti nedolžni žrtvi, proti grešnemu kozlu. Takšno žrtvovanje »grešnega kozla« skupnosti in kulturi vrne spravo, mir. Rešitev mimetične krize in nasilja je torej žrtvovanje grešnega kozla, je torej kolektivni umor nedolžne žrtve. Potem res ne čudi, da je človeštvo – v svoji želji po posnemanju in v

želji po biti podoben Bogu – to svoje hrepenenje rešilo na tak način, da je storilo kolektivni umor Boga – nedolžne žrtve. Gre namreč za to, da je človeštvo krivdo za storjeno zlo preneslo na nedolžno žrtev, s čimer je skušalo zaščititi prave

krivce. Nekdo torej mora prevzeti krivdo za storjene krivice in nasilje. Nekdo mora postati grešni kozel, nad katerim se lahko izvede kolektivni umor, s katerim si lahko človeštvo umiri svojo podivjano vest. Toda največji problem, ki si ga je misleči

človek ustvaril, je ta, da je človek kot morilec Boga s tem umorom želel postati nadčlovek, višja rasa, želel je – kot v stari zavezi z babilonskim stolpom – priti do Boga in ga premagati. Toda, človek – zmotil si se. Nisi kos položaju. Ne zave-

daš se, v kakšno krizo si se pahnil. Kot je rekel Pascal: »Veličina človeka je v tem, da se spozna kot bednega. Drevo ne ve, da je bedno.«

Se nadaljuje ...

Danilo Jovanović **Povej Jezusu**

Danilo Jovanović je teolog in duhovnik ter sodelavec pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Zelo lep naslov za današnje razmišljanje in človeka, ki je zelo ustrahovan, malodušen in brez volje. Rešitev je le v tem, da povemo Jezusu vse tisto, česar ne moremo rešiti sami.

Če se danes počutiš poražen v boju, v katerem si se boril, ali pa ti ni uspelo v kakršnikoli drugi situaciji, potem kliči in povej Jezusu. Morda ti je sovražnik dal v srce malodušje. Ne obupaj, povej Jezusu.

Iz Svetega pisma je razvidno, da so Judje zmagali v vojnah proti kanaanskim sovražnikom samo takrat, ko so klicali Božje ime. V Psalmu 18,4 beremo: »Hvaljen Bog, kličem Gospoda in že sem rešen svojih sovražnikov.«

Kako velika milost je imeti Boga. On je kot odprta vrata za pobeg iz stisk, odprta ušesa za tvoj jok, roke, ki te objamejo v težavah. Če si utrujen in težko preizkušan, če po tvojih licih tečejo solze in če se bojiš jutrišnjega dne, te spodbujam, da vse to poveš Jezusu.

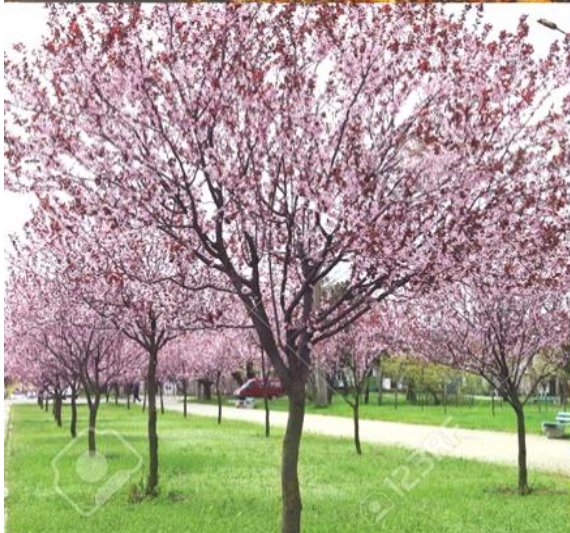
Ljudje lahko poslušamo in spodbujamo drug drugega, lahko nastavimo ramo objokanemu, a le Bog je tisti, ki zna vrniti nasmeh na naše ustnice. Le On je tisti, ki odvzema nemir in daje mir. Mogoče imaš prijatelja, s katerim lahko deliš vse radosti in težave. Mogoče imaš ramo, na kateri se lahko zjokaš. Zelo lepo je imeti zemeljskega prijatelja. Nikoli pa ne pozabi, da je najboljšo mesto, kjer lahko najdeš zatočišče in odložiš svoje breme, ravno cerkev in skupnost.

Mogoče iščeš najboljšega prijatelja. Jezus te sprejema ravno takega, kot si. Briše ti solze in te tolaži. Ravno zato je Jezus tvoj najboljši prijatelj. Dragi prijatelj, brat, sestra. V nadaljevanju želim v kratkem podati nekaj trditev, kakšen prijatelj je Jezus, saj se lahko vedno oklenemo njega.

Ko si zaskrbljen, povej Jezusu. Ko ti na skrivaj tečejo solze, povej Jezusu. Ko si zasramovan in nesprejet v družbi, povej Jezusu. Jezus te čaka, da mu poveš, kaj potrebuješ. On te bo sprejel, poslušal in ti pomagal. On bo šel s teboj tudi skozi dolino smrtne sence.

Vse naštetu in še mnogo več je naš Jezus. Na tebi in na meni je, da mu zaupamo in povemo, kaj nas teži. Zaupaj mu. Z zaupanjem raste vera. Če nekomu zaupaš, veš, da nisi sam. Naj bo Božja roka nad vami in vašimi družinami.

Dr. Lalith Mendis

Zakaj biti krotek?

Dr. Lalith Mendis je zdravnik in teolog, pastor in govornik ter pisec krščanske literature iz Šrilanke.

Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali. (Mt 5,5)

Krotkost si ne prilašča in ne jemlje. Jezus, ki je bil Bog, se je odpovedal Božji slavi in postal človek. »Čeprav je bil namreč v podobi Boga, se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem.« (Flp 2,6-7)

To je velika skrivnost krščanske pobožnosti (primer 1 Tim 3,16). Krotkost ne grabi stvari. »To mislite v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu.« (Flp 2,5) »Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavohlepja, ampak imejte v ponižnosti drug drugega za boljšega od sebe.« (Flp 2,3)

Prepiri in oholost izhajajo iz nepopustljive in grabežljive mentalitete. Jezus se ni ničesar oklepal. Grška beseda, ki je uporabljena na tem mestu, je »harpagmon«, kar pomeni »hlepeti po nagradi«. Jezus si ni prilaščal stvari ali ljudi, ampak je vse prepustil Bogu. Kdor se vsemu odpove, bo vse podedoval...

Kaj je »dežela«, ki jo bodo krotki podedovali? Sveto pismo pravi, da nam bo Bog »dal narode v dediščino« (Ps 2,8). To preroštvo velja za Mesijo, za Jezusa Kristusa, in velja prav tako za Cerkev. Beseda »dežela« se ne nanaša le na zemljo, ampak tudi na njene prebivalce. Krotkim, ki sledijo Božjemu Jagnjetu, je dana avtoriteta, da so del Božje vladavine na zemlji, ki je Cerkev. To avtoriteto, ki je potrebna za širjenje »dežele«, pa predstavlja evangelij.

Krotki niso pohlepni

Pohlep je nasproten krotkosti in je isto kot malikovanje. Pohlepen človek ima požrešne oči in grabežljive roke in hlepi po mnogih stvareh. Eno izmed zelo pomembnih področij vernikovega življenja, kjer bi morala

biti krotkost izražena, je njegov odnos do zemeljskih stvari. Bog in mamon bosta vedno tekmovala med seboj. Mnogi mislijo, da če so dali desetino, je ostalih devet desetih njihovih in jih lahko potrošijo, kakor hočejo. To ni novozavezno krščanstvo. Kristjani si ne lastijo niti ostalih devetih desetih, čeprav jih zaslужijo po Božji milosti. Modro moramo ravnati z vsemi stvari, ki jih imamo.

Naš odnos do mamona je tisti, na podlagi katerega bo Bog določil, koliko nebeških zakladov nam bo zaupal. »Če torej niste bili zvesti pri ravnanju s krivičnim mamonom, kdo vam bo zaupal, kar je resnično?« (Lk 16,11) Človek, ki zlorablja zemeljske zaklade za svoja poželenja, bo prav tako zlorabljal nebeške darove za svoje lastno napredovanje in korist.

Krotkost je mirna

Posvečen vernik bo hodil v miru svojega srca in duha mimo nakupovalnih polic in bo nakupoval za svoje potrebe in ne zaradi pohlepa. Pomembna točka v življenju vernika je, ko satan pred njegove noge položi vse zaklade tega sveta in reče: »Vzemi si jih.« Mnogi, ki so za-

čeli ponižno in poslušno, postanejo močni in ukazovalni. Vsak kristjan se sooča s situacijami, ko se mora odločiti, kaj je njegova prva ljubezen. Takrat se srce, ki je krotko, odpove svojemu hlepenju in poželenju, da podeduje večnost, ki izvira od Boga, in takrat je pomembno, da je srce v svoji odločitvi trdno.

Krotek človek v svojem duhu ne bo čutil jeze in zavisti, ko vidi drugega z novim vozilom, večjo hišo ali luksuzno pisarno. Njegovo srce je pritrjeno na »nepremakljivega« Boga. Krotek človek ne bo rekel: »Želim imeti to, kar imajo drugi.« Psalm 37 daje jasen opis krotkega človeka (v. 1-11). Krotek človek se ne razburja nad uspehom drugih, četudi zlih, ponosnih in bahavih ljudi. Krotek človek zaupa v Boga in svoja pota preda v Božje roke. Svojo sodbo prepušča Bogu. Krotek človek počiva v Gospodu in potrpežljivo čaka. Se tudi ne razjezi zaradi krivic, ki mu jih storijo drugi. Jezus išče takšne ljudi!

Krotkost in avtoriteta

Gospod Bog lahko deli svojo avtoriteto samo s krotkimi ljud-

mi, ki te avtoritete ne bodo zlorabili. Mojzes je bil eden najbolj krotkih ljudi svojega časa (4 Mz 12,3). Bog je lahko zaupal Mojzesu mogočno nalogo in mu dal veliko avtoriteto. Ko je Mojzes molil, se je zemlja odprla in pogoltnila upornike (4 Mz 16,31-32). Mojzes se je odpovedal bogastvu Egipta, da bi trpel skupaj s svojimi brati (Heb 11,24-25). Mojzes je zavrnil božansko ponudbo, da bi se po njem rodil velik narod (2 Mz 32,10). Visoko povišani smo, ko se močno ponižamo (Flp 2,8-11). »Ponižajte se pod mogočno Božjo roko, da vas ob svojem času poviša.« (1 Pt 5,6)

Mojzesa je drago stala napaka, ko si je samo enkrat zamislil, da avtoriteta pripada tudi njemu. »Ali vam moram dati vodo?« (2 Mz 20,10) Mojzes ni imel ničesar, kar mu Gospod Bog ne bi dal. »Da se pred Bogom ne bi ponašalo nobeno meso.« (1 Kor 1,29) »Kdo ti namreč more dati prednost? Kaj imaš, česar bi ne prejel? Če pa si prejel, kaj bi se ponašal, kakor bi ne prejel?« (1 Kor 4,7)

Krotkost in molitev

Za krotkega je nekaj popolnoma naravnega, da moli. Krotek

človek ne pozna nobenega drugega odgovora na krivico, pritiske, krutost, žalitve, ovire ali karkoli drugega. Krotki molijo, medtem ko se ponosni upirajo evangeliju. Krotki ljudje molijo, medtem ko pobožni »religiozneži« paradirajo z velikim pompom. Krotki moli, kadar je soočen s preganjanjem. Spomnimo se Štefanove molitve v mučeništvu, ki je na noge vzdignila njegovega Zveličarja. Ta mučeniška smrt krotkega duha je bila prvo seme, posejano v trdo srce militantnega Savla iz Tarza. Ali je naključje, da se devet darov Duha številčno ujema z devetimi sadovi Duha? (Gal 5,22) Krotkost je sad Duha.

Ko vidimo, kako se kršijo zakoni in Božja volja, kako reagiramo? Ali s kritiko in obrekovanjem ali pa s krotko prošnjo? Če lahko vso svojo duhovno energijo uporabimo za krotek odziv namesto za jezno reakcijo, bo svet izkusil revolucijo ljubezni, ki izhaja iz trdnjave Božjega Jagnjeta, iz trdnjave krotkosti, iz Cerkve. Svet in angeli pričakujejo, da se bodo odrešeni ljudje na trpljenje odzvali krotko, to je z molitvijo. Ko se krotki s svojo molitvijo, ki je edino legitimno orožje, borijo za

svojo nebeško dediščino, se milost in ljubezen kot velika reka spustita od zgoraj in nebeški mir in pravičnost poljubita grešni svet v ljubezni (Robert Lowry 1826-1899).

Krotkost in vera

Vera je sredstvo za to, da se razodeva Božje kraljestvo. Vera vsebuje znanje in potrditev Božjega značaja in zaupanje vanj ter priznanje njegove dobrote in previdnosti. Kadar trpim ali nazadujem, v krotkosti in veri pričakujem Božji naslednji nezmotljivi korak. To čakanje v veri zahteva krotko srce. Pogosto moramo »na slepo« zaupati Bogu in zdrobiti svoja srca pred njim, če želimo napredovati v krščanski hoji.

Mnogi so zavedeni zaradi velikih pričakovanj, da bodo izvrševali velika Božja dela. In ko Bog ne deluje v moči, se začnejo pretvarjati. Krotkost daje potrpežljivost, brez katere ne bomo podedovali obljub vere. »Želimo pa, da vsak izmed vas pokaže isto vnemo, tako da bo vaše upanje povsem gotovo prav do konca.« (Heb 6,11)

Moram načrtovati, moram moliti, moram si postaviti cilje in na-

to delati na tem, da jih ustvarim. Toda Bog je tisti, ki daje rast (1 Kor 3,6-8). Seveda, če ne sadim, okopavam in zalivam, Bog ne bo dal, da raste. Vera deluje samo v ponižni in predvsem marljivi odvisnosti od Boga.

Kadar delam z nezanesljivim sodelavcem, bom lahko podlegel skušnjavi in si rekel: »On se ne bo nikoli spremenil; vedno bo takšen, kot je.« Vera, povezana s krotkostjo, pa bo molila: »Gospod, ti lahko pomagaš mojemu bratu.« Žalostno je, da mnogi kristjani ne prispevajo h gradnji Cerkve, ampak jo celo otežujejo. Zato molimo: »O, Jezus, izpolni moje srce z zaupanjem, ljubeznijo, odvisnostjo in potrpežljivostjo, da bom videl Božjo voljo v drugih ljudeh.« Ponosnemu človeku bo neuspeh vzel pogum. Krotek človek, tudi če mu grozijo s kamenjem, pa se bo še bolj oklenil svojega Boga (na primer 1 Sam 30,6; 2 Mz 17,4; 4 Mz 14,10; Apd 7,58-59).

Krotek človek ne bo Bogu diktil, kaj naj stori, ampak bo pričakoval Božje delovanje. Kjer je doma krotka vera, tam lahko Bog deluje in pokaže svojo čudovito moč (primer 2 Krn 16,9;

Iz 64,1-4). Zahteve, ki jih postavljajo ponosni ljudje, ne temeljijo na veri, ampak na domnevah. Krotkost se namreč da tudi zaigrati. Tihi verniki lahko izpadejo krotki, čeprav so v resnici trdi in ne služijo Gospodu, ampak le samim sebi. Na zunaj so prijazni in se stalno smehljajo, vendar so oholi in za Cerkev nekoristni.

Blagoslov krotkosti

Krotki so blagoslovljeni, ker jih Gospod Bog vedno drži v svojih rokah (Ps 37,24). Krotek človek hodi po poti, ki jo je določil Gospod (Ps 37,23). Mnogi verniki hitijo in ne zmorejo čakati na ukaze, ki prihajajo od zgoraj. Krotek človek je radodaren in modro ravna s stvarmi in s svo-

jim časom, ker je vse, kar ima, prejel od Boga (Ps 37,26). Kdor je krotek, se ne bori proti Gospodovi volji, temveč ga Božji duh zlahka vodi in usmerja. Jezus je šel kot jagnje v zakol. Vse je prepustil Bogu. Če smo močni v Kristusu, se ne bojimo tega, kar se nam dogaja. Svoje življenje zaupamo Gospodu, ki je pravičen. Zau-

pamo Gospodu, da nas bo ohranil do večnosti.

»Oznanil ti je, o človek, kaj je dobro, kaj Gospod hoče od tebe: nič drugega, kakor da ravnaj pravično, da ljubiš dobrohotnost in ponižno hodiš s svojim Bogom« (Mih 6,8).

Prevod: Mojca Hode

dr. Daniel Brkič

Mojzesov Bog je tudi moj Bog

Sveto pismo je knjiga Božje tolažbe, ker nam govori o Božji sočutni ljubezni. Božje rane so v ranah drugih. Uporaben je samo tisti Bog, ki daje uteho. Nihče ne more drzno reči, da Boga ne potrebuje. Vsi hrepenimo po Bogu kot hrepenimo po sreči. Hrepenenje po sreči je pravzaprav hrepenenje po Bogu. Tako kot hrepenenje po sreči ni praznoverje, tudi hrepenenje po Bogu ni praznoverje.

Človek ne more v polnosti osrečiti sočloveka. To lahko stori samo tisti, ki presega našo vrsto in je popolnejši od nas. To je Bog. Želja, ki je globoko v nas, ne more biti brezuspešna in prazna in je dokaz za obstoj Boga. Vse, o čemer človek razmišlja, je uresničeno in izpolnjeno šele z Bogom.

Prisluhnimo Božji Besedi:

GOSPOD je rekel: »Dobro sem videl stisko svojega ljudstva, ki je v Egiptu, in slišal, kako vpije zaradi priganjačev; da, poznam njegove bolečine. Zato sem

stopil dol, da ga rešim iz rok Egipčanov in ga popeljem iz dežele v lepo in širo deželo, v deželo, v kateri se cedita mleko in med ...« (2 Mz 3,7-8)

Te besede je Gospod rekel Mojzesu. Mojzes je bil takrat star osemdeset let. Štirideset let je preživel v Egiptu in štirideset let s svojim tastom Jitrom v midjánski deželi. V vseh teh letih so bile Božje oči uprte vanj. Bog je videl, kako se Mojzes razvija v človeka, ki bo zmožgal voditi Božje ljudstvo. Hkrati so bile Božje oči uprte tudi na Božje ljudstvo Izrael. Poznal je njihovo stisko v Egiptu. Medtem ko je Bog vzgajal Mojzesa za odrešitelja Izraelcev, je Izraelce pripeljal do tako kritične točke, da so bili pripravljene Božje odrešenje sprejeti.

Dokler je bil Mojzes na egipčanskem dvoru, je imel malo časa za druženje z Bogom. Ko je pod milim nebom čuval tastoovo čredo, je imel enkratno priložnost za razmišljanje o Bogu. Čeprav je bil egipčanski princ, se je kot pastir v pustinji naučil veliko duhovnih lekcij. Ko je nekoč prignal drobnico daleč v pustinjo, je prišel k Božji gori Horeb. V nenaseljenem, odročnem in tistem kraju je bila priložnost, da se mu razodene Bog.

Pisec je naglasil, da je šel Mojzes daleč v pustinjo. Treba se je napotiti daleč in biti pripravljen umakniti se, da lahko srečamo Boga. Učenjak in prestolonaslednik se je umaknil iz palače v pustinjo. Bil je pripravljen pasti tastovo čredo in zanj iskat najboljšo pašo. Ravno takrat in ravno tam se mu je iz sredine grma v ognjenem plamenu prikazal GOSPODOV angel.

To ni bil običajni ustvarjeni angel, ampak GOSPODOV angel. To je bil Jezus Kristus, angel Božje navzočnosti. Vsa stara zaveza je pisana s Kristusom v mislih. Kristus je glavni lik Svetega pisma. Šlo je za t. i. teofanijo Boga, za manifestacijo nevidnega Boga, ki se je razodel otipljivo človeškim čutilom, ker Bog presega naše umevanje. Mojzes je pogledal in grm je gorel s plamenom, a ni zgorel. Čudno, saj je bil ta grm le še en grm med mnogimi grmi. To, da je gorel s plamenom, a ni zgorel, je bilo nenavadno. Pritegnilo je Mojzesovo pozornost. Mojzes je verjetno ure in ure čakal, morda celo več dni, a grm je še vedno gorel. Radoveden in vedoželjen je pomislil: »To je vredno videti in preučiti.« Najbolj izobražen intelektualec tedanje-

ga časa je hotel priti zadevi do dna. Na dvoru faraona je videl marsikaj. Poznal je zakonitosti tedanje tehnike in znanosti, različne religije in filozofije, a takšnega pojava si ni znal razložiti.

Vsak naj si vzame čas za preučitev Božjih reči in naj ne verjame na slepo, na »blef«. Mojzes je rekel: »Moram stopiti tja in si ogledati to veliko prikazen, kako, da grm ne zgori!« Mojzesovo razumsko, analitično in logično vprašanje, kako, da grm ne zgori, mi je všeč. Iskanje logičnih zaključkov ni grešno in ni znak nevere.

Ko je Gospod videl, da prihaja gledat goreči grm, ga je poklical iz sredine grma in rekel: »Mojzes, Mojzes!« Bog ni vpil, ampak ga je dvakrat poklical po imenu, da je pritegnil njegovo pozornost. Takšno ponavljanje imena ima v Svetem pismu določen pomen: Abraham, Abraham; Samuel, Samuel; Marta, Marta; Simon, Simon; Savel, Savel ... Mojzes je bil iskalec Boga. Ko iščemo Boga in se o njem sprašujemo, nam Bog razsvetli um in se nam razode. Toda Božje razodetje presega človeške sposobnosti in zmožnosti. Po Božjem razode-

tju sledi spoznavanje Boga.

Bog se je Mojzesu razodel šele takrat, ko je videl, da Mojzes prihaja gledat grm, ki gori, a ne zgori. Za srečanje z Bogom moram imeti interes. Moram imeti željo, voljo in potrebo. Moram biti zavzet. Moram pokazati zanimanje za Božje reči. Bog se ponuja, nikoli pa se ne vsiljuje. Ko je egipčanski princ Mojzes doživel izkušnjo z živim Bogom, ga je to za vedno zaznamovalo. Srečanje z Bogom vedno spremeni smer in tok našega življenja.

Mojzes je videl neobičajni grm, ki ni zgorel. Takrat so ogenj častili kot element narave in je veljal za božanstvo. Toda iz sredine gorečega grma je Mojzes slišal glas, oblike pa ni videl. Slišal je Božjo Besedo. Besede Bude, Krišne, Mohameda, faraona, Mojzesa, Platona ... so zabeležene, a nimajo moči, ker niso od Boga. Mojzes je poznal številne egipčanske, babilonske in filistejske bogove, a noben bog se ni predstavil kot jaz sem, ki sem. To pomeni, da je Bog absoluten, suveren, neodvisen, resničen, brez začetka in konca, vse ostalo je v primerjavi z njim nič, vse, kar počne, je pravilno in dobro, ker ni nastal

in ni ustvarjen, ne more izginiti, zato je edini.

Bog mu je rekel, naj si sezuje sandale z nog, ker je stal na sveti zemlji. Mojzes je s tem izkazal spoštovanje do Boga. Danes kot znak spoštovanja snamemo klobuk z glave ali pa se priklonimo. Prav tako si je Mojzes zakril obraz pred Bogom. Zakaj je to storil? Ne iz strahu, ampak iz strahospoštovanja. Bog ga je poklical v služenje, čeprav je pred tem zamočil in zelo grešil. Ko nas želi Bog uporabiti, ne gleda na našo preteklost in nam ne očita, ampak nam odpušča.

Bog je govoril iz srede trnovega grma, ne pa iz košate cedre ali dišeče ciprese. Tudi Božja Cerkev je neopazna, skromna in uboga. Ogenj in trni označujejo njeno trpljenje, stiske, preizkušnje in preganjanje, a je neuničljiva. Grm je gorel s plamenom, a ni zgorel. Plamen predstavlja Božjo veličino, moč, čistost in svetlobo. Goreči grm je znak Božjega ljudstva Izrael in Cerkve. Izrael je v suženjstvu Egipta gorel v pečeh za izdelovanje opeke, Cerkev pa gori v ognju preganjanja in trpljenja sredi sveta, a jima ogenj ne pride do živega. Nihče ne more

uničiti Izraela in Cerkve, ker je v gorečem grmu Gospod Bog, ki je vedno in povsod prisoten, bodisi gre za Jude v nacističnem Auschwitzu ali za krščanske mučence v rimskih arenah. Budno Božje oko bedi nad vsakim vrabčkom. Kako ne bi bedelo nad svojimi otroki?

Po vsem doživetem se je Mojzes na Božje razodetje odzval s stavkom: »Tukaj sem.« Kakšna predaja! Če bi Gospod poklical Mojzesa pred štiridesetimi leti, bi Mojzes našteval: »Bog, vedel sem, da me boš poklical, saj sem prvak in junak velesile, Egipta. Znam egipčanski in hebrejski jezik. Diplomiral sem iz hieroglifov, izšolan sem za princa, imam mnogo talentov, zmagal sem v bitkah; čas je, da si me poklical v službo.« Mojzes se je spremenil, zato je rekel samo: »Tukaj sem.« Pred tem je ravnal po svoje, zdaj pa se je izročil Bogu.

Bog je Mojzesu obljubil, da bo svoj narod rešil iz Egipta, čeprav se je zdela rešitev nemoogoča. Egipčani so imeli moč in orožje, Hebrejci pa so bili neoboroženi. Egipčani so bili gospodarji, Hebrejci pa njihovi sužnji. Toda Bogu ni nič nemoogoče. Obljubil je tudi, da jih bo

vodil po divjini, čeprav v njej ni ne vode ne hrane. Obljubil je, da jih bo pripeljal v blagoslovljeno deželo blagostanja, v kateri se, rečeno metaforično, cedita mleko in med. Ker so na tem mestu naštetna imena drugih močnih narodov, ki so imeli celo velikane, je bila Božja obljuba glede zavzetja dežele še toliko večja. Toda Bog Abrahama, Bog Izaka in Bog Jakoba je dobro videl stisko svojega ljudstva. Božja obljuba velja iz generacije v generacijo. Kaj je Bog videl? Običajno poudarjamo, da Bog vidi naše grehe. Drži, Bog pozna celo vse naše misli. A ne spreglejmo, da je zapisano, da je Bog videl stisko svojega ljudstva. Te besede kažejo na Božjo naklonjenost in sočutje. Tako izjemen je, da je stopil celo dol, da bi jim pomagal in jih rešil. To aludira na Jezusa Kristusa, ki je prišel med nas kot Rešitelj. Kako blagodejno je vedeti, da Bog poskrbi za človekovo žalost. On ni le pasivni opazovalec; on nas prihaja rešit. Božje ljudstvo Izrael, ki je bilo stoletja v egipčanskem suženjstvu, je mislilo, da je z njimi konec, da so od Boga pozabljeni, in so padli v dvom. V vsakem človeku sta hkrati vera in nevera. Kdor nikoli ne dvomi, nikoli ne veruje pravilno.

Suženstvo v Egiptu je bil njihov križ: »Bog, kje si? Zakaj si to dopustil?« Kaj je križ? Križ je vse, kar nas teži. Križ je trpljenje, ki ga doživljaš. Je bolezen, s katero se soočaš. Je skrb, ki te muči. Je žalostna novica, ki si jo zvedel. Je nemoč, da bi ustvaril svoje želje. Je neuspeh, ki te onemogoča. Je strah pred odgovornostjo jutrišnjega dne. Je krivica, ki se ti dogaja. So neizpolnjena pričakovanja in velika razočaranja. Križ sta osamljenost in zapuščenost. Križ je napetost med našimi ideali in stvarnostjo. Križ je, ko obnemogel rečem: »Bog, ne grem se več krščanstva! Vračam ti vstopnico v nebesa.«

Ko berem Sveto pismo stare zaveze, imam do Boga pomisleke. Dogodki v njem so opisani tako okrutno, da se mi zdi, da Bog hlepi po krvi. Večinoma verjamemo v Boga, ki ne obstaja in je izdelek naših projekcij, predstav in domišljije. Stalno trpljenje Božjega naroda, prelivanje krvi, žrtve, nasilje, kazni, vojni hrup in maščevanje so glavna vsebina stare zaveze. Toda Bog Svetega pisma ni bojevniški Bog. Obstaja samo Bog ljubezni, miru in usmiljenja, ne pa jezni Bog nasilja in vojne. Bog Svetega pisma se nikoli ne

bojuje proti ljudem, ampak proti zlu. Pisci Svetega pisma so na tak način zapisali zgodovino Božjega odrešenja, a vedno z Jezusom Kristusom v mislih. Zato ne dajamo pozornosti krvi, hrušču orožja in stoku nedolžnih, ampak Božjemu odrešenju. Svetega pisma ne smemo brati dobesedno, ker bomo napačno verovali in bomo v njem videli brezčutnega Boga, ki stalno zahteva žrtve. Bog ne želi žrtve, ampak skesano srce. Spreobrnjenje v Svetem pismu ne pomeni ne grešiti, ampak se stalno vračati k Bogu, ki je Oče. Bog je svoje ljudstvo zares rešil. Videl je njihovo stisko, slišal je njihovo vpitje in stopil dol ter jih rešil iz rok Egipčanov. Potem pa jih je popeljal v lepo in širono deželo, kjer se, rečeno metaforično, cedita mleko in med.

Toda kako jih je rešil? Tako, da je dopustil smrt drugih. Priznam, da se to sliši kruto in krivično. Te dni me je nekdo vprašal, ali ni mogel Bog te težave rešiti na drugačen način? Povedal sem, da Judje kljub spornim zapisom dobro poznajo srce svojega Boga. Kristjani, ki živimo v času nove zaveze, pa žal največkrat ne. Ko vprašamo Jude, kaj je počel Bog, ko je videl

mrtve Egipčane na obali Rdečega morja, pravijo, da je takrat jokal. Takšno tolmačenje Svetega pisma je pravilno in tolažeče. V babilonskem Talmudu (Megilla 10b) je zapisano, da so hoteli angeli v nebesih začeti prepevati zaradi Božje zmage nad pobitimi Egipčani, a jih je Sveti Bog ukoril: »Delo mojih rok se utaplja v morju, vi pa hočete prepevati vesele pesmi!« Zapomnimo si, da je v Svetem pismu dovolj luči za tiste, ki hočejo videti, in dovolj teme za tiste, ki nočejo videti (Pascal).

Biblični pisec je zapisal, da je Bog videl stisko svojega ljudstva, slišal vpitje svojega ljudstva, dobro poznal bolečine svojega ljudstva in zato vstopil med njih, jih rešil in jih popeljal v deželo blagostanja. Da so lahko pisci Svetega pisma pisali o Bogu, so uporabili antropomorfizem (Boga so poosebili in mu pripisali človeške lastnosti). Navedeni glagoli to potrjujejo: Gospod je videl stisko, slišal vpitje, stopil dol, ker pozna naše bolečine, rešil jih je iz rok Egipčanov in jih popeljal v lepo in širo deželo. Božje ljudstvo je bilo stiskano v suženjstvu Egipta štiristo let. To je kakih 146000 dni. Zakaj je Bog čakal

tako dolgo? Kje je bil toliko časa? Ali je na njih pozabil? Suvereni Bog se je odločil, da nam tega ne pove. Razodel je le, kakšne izkušnje z Bogom je med tem doživljalo Božje ljudstvo. Bog hoče, da vemo, da je bil ves čas njihov družabnik. Čudovito je, da je prva oseba Svete Trojice naš ljubeči Oče, druga oseba je naš Brat, tretja oseba pa je naš Tolažnik. V Bogu imamo Očeta, Brata in Tolažnika.

Kako se bomo odzvali na povabilo Božje Besede, je odvisno od naše odločitve. Kitajski pregovor pravi: »Ko začne pihati veter, eni gradijo zidove, da bi se pred njim zaščitili, drugi pa gradijo mline na veter in veter pravilno uporabijo.«

**Kdor vse prepusti v Božje roke, bo
nenazadnje videl Božje roke v vsem.**

**Zaupati Bogu ne pomeni ničesar se bati.
Pomeni le vse bojazni prepustiti Bogu.**

**Vprašal sem Boga:
»Zakaj me vodiš skozi deročo vodo?«
Odgovoril mi je:
»Ker tvoji nasprotniki ne znajo plavati.«**

**Božji »NE« ni zavrnitev,
ampak preusmeritev.**

**Namesto da rečemo:
»Bog, imam velik problem,« recimo:
»Problem, imam velikega Boga.«**

**Kar imamo v Bogu, je večje od vsega,
česar nimamo v življenju.**

**Ne govori: »Imam toliko za postoriti,
da nimam časa moliti.«
Reci: »Imam toliko za postoriti,
da moram najprej moliti.«**

**Vir: [https://becomingchristians.com/
the-100-best-christian-quotes-of-all-time/](https://becomingchristians.com/the-100-best-christian-quotes-of-all-time/)**

Letnik 37, številka 4-5-6/2021

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija Vode počitka je brezplačnik in se financira izključno s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prostodostopno na medmrežju. Slike uprizarjajo letne čase, ki opominjajo na minljivost in obnovenjivost in jih figurativno razumemo kot Stvarnikovo Sveto pismo.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut